

Vám pařížské dámy dík

Vám pařížské dámy dík!
Vy jste ušily roucho naší slávy
Vy jste ušily prapor legií.

Vaše ústa se usmívají?
skromně odmítáte můj dík.

Já však v pokoře před Vás poklekám
já věnuji Vám svůj nejkrásnější obraz
já jenž nejsem hoden políbiti lem Vašeho šatu.

Moje prsa dmou se pýchou
nad poctou, která se stala mému národu.
Dík Vám pařížské dámy!
Dík Tobě francouzský národe!
Dík Vám bojovníci našich legií!

A pak hlavně Tobě bože dík!
že jsi stvořil pařížské dámy,
že jsi stvořil francouzský národ,
že jsi stvořil bojovníky našich legií.

A ještě o jedno Bože Tě prosím:
Dej mi poznat všechnu lásku již svět má,
dej mi poznat všechny tvary jež svět má,

dej mi poznat všechny barvy jež svět má,
abych mohl namalovat svůj nejkrásnější obraz
Vám pařížské dámy jako dík!

Alois Wachsman 1918

Samota

Od našeho domu jde cesta;
daleko půjdu po ní,
půjdu za modré hory
daleko do světa.

Dubová vrata jsem otevřel,
stála tam moje milá,
a kdybych někde umřel,
nevěsto bílá,
snad vám to poví
obláček růžový.

Vždyť já vím, panenka má,
já už se nevrátím.

A jednou jsem se zastavil,
nízko k zemi jsem hleděl.

Jak jsem tady dlouho žil
a tak málo radosti měl!

Když jsem se ze světa vrátil,
co všechno, bože, co všechno jsem ztratil,
má milá, jak jsem tě miloval!

Růžový obláček na nebi stál:

Rostla a vyrostla,
kvetla a vykvetla
růže.

Tento obraz

jest věrná podoba slavného
pana Josefa Friče,
jinak dělníka mechanického,
vymalován byl panem Aloisem Wachsmanem
a jest přesně vymezen čtyřmi hranami
rozměrů sto pět na sto třicet.
Proto diváku smekni svůj klobouk před tím obrazem,
neboť on nabývá ceny každým dnem.
My sice nevíme kolik je ti let,
ale víme že je velký svět
a že ten obraz je živoucí mrtvola,
která snad ještě jednou promluví
a hlasem velikým zavolá:
„Bože smiluj se nad námi.“

Praha, listopad 1918

Pánové, tady vidíte popravu českých legií,
která se stala v Rusku, anebo v severní Itálii.
Oni umřeli proto,
že jedinému bohu a jediné svojí vládě
přísahali věrnost
na zemi, ve vzduchu i na vodě.
Jejich neštěstí bylo veliké
a sláva jejich veliká jest.
Pánové, vzdejte čest!
A tenkrát slyšeti bylo gramofon
jak smutnou zpívá píseň
o popravě českých legií
v Rusku a v severní Itálii.

Umělá květina

U řeky stály štíhlé topoly
a ptáci na nich zpívali.
Na celém světě hledal jsem květinu,
kterou bych mohl ti dát.
Na celém světě byly jen skály,
– čeho se bojíš?

Já tě mám rád.
Udělám tobě květinu chudou,
udělám květinu z drátů a z papíru
a jenom ptáci věděti budou,
že jednou večer my dva jsme stáli
a že ta květina byla mrtvá.

Pak se mi zdálo o bílých andělech,
jak přišli z ráje,
a jednou Kristus z nebe sestoupí
a jednou Kristus před tebou klekne.

To není pravda, můj milý,
možná, že umřu za chvíli.
Neštěstí nechodí po horách,
ale po lidech. –

Když jsem od tebe v noci šel,
plné oči jsem slzí měl.
Pán bůh se na tebe nepodívá,
a člověk dlouho neumře.

Až samotná půjdeš tou cestou,
kde slepý člověk
na harmoniku hraje
a potichu zpívá:
„Poslední polibek,
poslední útěcha“,
zastav se na chvíli,
oči on otevře,
zastav se na chvíli
a tobě řekne:
Tvůj život byl smutný jak hluboká řeka.

Srpen 1920